

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ এই নতুন বৃক্ষ অতি মিঠা, এই মিঠা বৃক্ষে পোকে ধৰে, পোকবোৰক নাশ কৰাৰ ঔষধ হৈছে মনমনাভৰ"

প্ৰশ্ন: পাছ উইথ অনাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হোৱা ষ্টুডেণ্টৰ (বিদ্যার্থীৰ) লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁ কেৱল এটা বিষয়তে নহয় কিন্তু সকলোবোৰ চাবজেক্টত (বিষয়ত) পূৰা মনোযোগ দিব। স্থূল চাৰ্ভিচ (সেৱা)ৰো চাবজেক্টটি বৰ ভাল, বহুতে সুখ পায়, ইয়াৰ দ্বাৰাও মাৰ্কচ (নম্বৰ) জমা হয়, কিন্তু তাৰ লগতে জ্ঞানৰো প্ৰয়োজন আৰু চলনো ভাল হ'ব লাগে। দৈৱীগুণৰ ওপৰত ভালকৈ মনোযোগ দিয়া উচিত। জ্ঞান যোগত সম্পূৰ্ণ হ'লেহে পাছ উইথ অনাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হ'ব পাৰিব।

গীত: ন ৰহ হমচে জুদা হোংগে..... (তেওঁ আমাৰ পৰা বিচ্ছিন্ন নহ'ব...)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে কি শুনিলে? সন্তানসকলৰ অন্তৰ কাৰ সৈতে যুক্ত হৈ আছে? গাইডৰ (পথ প্ৰদৰ্শকৰ) সৈতে। গাইডে কি কি দেখুৱায়? স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ গেট (দ্বাৰ) দেখুৱাই দিয়ে। সন্তানসকলক নামো দিছে গেট ৱে টু হেভেন (স্বৰ্গৰ দ্বাৰ)। স্বৰ্গৰ দ্বাৰ কেতিয়া খোলে? এতিয়াতো নৰক নহয় জানো। স্বৰ্গৰ দ্বাৰ কোনে খোলে আৰু কেতিয়া? এইবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। তোমালোক সদায় আনন্দিত হৈ থাকা। স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা তোমালোকে জানা। মেলা প্ৰদৰ্শনীৰ দ্বাৰা তোমালোকে এয়া দেখুৱাই দিয়া যে মনুষ্যই কেনেকৈ স্বৰ্গৰ দ্বাৰলৈ যাব পাৰে। তোমালোকে বহুত চিত্ৰ অংকন কৰিছা। পিতাই সোধে - এই সকলো চিত্ৰৰ ভিতৰত কোনখন এনেকুৱা চিত্ৰ আছে যাৰ দ্বাৰা আমি যিকোনো ব্যক্তিকে বুজাব পাৰো যে এয়া হৈছে স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ দ্বাৰ? গোলক (সৃষ্টিচক্ৰ)ৰ চিত্ৰত স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ গেট সিদ্ধ হয়। এয়াই শুদ্ধ। ওপৰত সেইফালে নৰকৰ গেট, এইফালে স্বৰ্গৰ গেট। একেবাৰে ক্ৰীয়াৰ (স্পষ্ট)। ইয়াৰ পৰা সকলো আত্মা শান্তিধামলৈ যায় আকৌ স্বৰ্গলৈ আহে। এয়া হৈছে গেট। গেটেই চক্ৰকো গেট বুলি কোৱা নহ'ব। ওপৰত য'ত সংগম দেখুওৱা হৈছে সেয়া হৈছে সম্পূৰ্ণ গেট। য'ৰ পৰা আত্মাসকল ওলাই যায়, আকৌ নতুন সৃষ্টিলৈ আহে। বাকী সকলো শান্তিধামত থাকে। কাঁড় চিনেৰে দেখুৱায় - এইখন নৰক, সেইখন স্বৰ্গ। ফাষ্টক্লাচ (অতি সুন্দৰকৈ) বুজাব পৰা এইখনেই সকলোতকৈ ভাল চিত্ৰ। একেবাৰে ক্ৰীয়াৰ, গেট ৱে টু হেভেন। এয়া বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো, অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ আৰু এক ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। তোমালোকে জানা যে আমি সুখধামলৈ যাম, বাকী সকলো শান্তিধামলৈ গুছি যাব। গেটতো একেবাৰে ক্ৰীয়াৰ। এই গোলকহে হৈছে মুখ্য চিত্ৰ। ইয়াত নৰকৰ দ্বাৰ, স্বৰ্গৰ দ্বাৰ একেবাৰে ক্ৰীয়াৰ হৈ আছে। স্বৰ্গৰ দ্বাৰলৈ যিসকল কল্পৰ আগতে গৈছিল সেই সকলেই যাব, বাকী সকলো শান্তিৰ দ্বাৰলৈ গুছি যাব। নৰকৰ দ্বাৰ বন্ধ হৈ শান্তি আৰু সুখৰ দ্বাৰ খোলে। এইখনেই হৈছে সকলোতকৈ ফাষ্টক্লাচ চিত্ৰ। বাবাই সদায় কয় - ত্ৰিমূৰ্তি, দুটা গোলক আৰু এই চক্ৰ হৈছে ফাষ্টক্লাচ চিত্ৰ। যিয়েই আহে তেওঁলোকক প্ৰথমে এই চিত্ৰত দেখুৱাবা যে এয়া স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ দ্বাৰ হয়। এয়া নৰক, এয়া স্বৰ্গ। এতিয়া নৰকৰ বিনাশ হয়। মুক্তিৰ গেট খোলে। এই সময়ত আমি স্বৰ্গলৈ যাম বাকী সকলো শান্তিধামলৈ যাব। কিমান সহজ। স্বৰ্গৰ দ্বাৰলৈ সকলোৱেতো নাযাব। তাততো এই দেৱী-দেৱতাসকলৰেই ৰাজ্য আছিল। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি এতিয়া স্বৰ্গৰ দ্বাৰলৈ যাবৰ কাৰণে যোগ্য হৈছোঁ। যিমান লিখা-পঢ়া কৰিবা নবাব হ'বা, কান্দিলে মাগিলে নষ্ট হ'বা। এই গোলকৰ চিত্ৰই সকলোতকৈ ভাল, বুদ্ধিৰে বুজিব পাৰে, এবাৰ চিত্ৰ দেখাৰ পাচত বুদ্ধিৰে কাম লোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ গোটেই দিন এইটো চিন্তন চলা উচিত যে কোনখন মুখ্য চিত্ৰ হ'ব, যাৰ ওপৰত আমি ভালদৰে বুজাব পাৰিম। গেট ৱে টু হেভেন – এই ইংৰাজী কথাষাৰ বৰ ভাল। এতিয়াতো অনেক ভাষা হৈ গ'ল। হিন্দী শব্দটি হিন্দুস্তানৰ পৰা ওলাইছে। হিন্দুস্তান শব্দটি কোনো শুদ্ধ শব্দ নহয়, ইয়াৰ আচল নামতো ভাৰতেই হয়। ভাৰতখণ্ড বুলি কয়। গলিবোৰৰ (সৰু পথবোৰৰ) নাম সলনি কৰা হয়। খণ্ডৰ নাম জানো সলনি কৰা হয়। মহাভাৰত শব্দটি আছে নহয়। সকলোতে ভাৰতহে স্মৃতিলৈ আহে। গায়নো কৰে - ভাৰত আমাৰ দেশ। হিন্দু ধৰ্ম বুলি কোৱাৰ বাবে ভাষাও হিন্দী কৰি দিলে। এয়া হৈছে আনৰাইটিয়াচ (অসত্য)। সত্যযুগত সকলো কেৱল সত্য – পিন্ধাউৰা সত্য, খোৱা-বোৱা সত্য, কথা-বতৰা সত্য। ইয়াত সকলোবোৰ মিছা হৈ গ'ল। গতিকে এই গেট ৱে টু হেভেন কথাষাৰ বহুত ভাল। বলক আমি আপোনালোকক স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ গেটৰ বিষয়ে শুনাম। কিমান ভাষা হৈ গ'ল। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক সংগতিৰ শ্ৰেষ্ঠ মত দিয়ে। পিতাৰ মতৰ বাবে গায়ন আছে, তেওঁৰ গতি মতি উপৰাম। তোমালোক সন্তানসকলক কিমান সহজ মত দিয়ে। ভগৱানৰ শ্ৰীমততহে তোমালোক চলিব লাগে। ডাক্তৰৰ মতত চলিলে ডাক্তৰ হ'বগৈ। ভগৱানৰ মতত চলিলে ভগৱান-ভগৱতী হ'ব লাগে। হয়ো ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়) সেইবাবে বাবাই কৈছিল প্ৰথমেতো এইটো সিদ্ধ কৰা যে ভগৱান কাক কোৱা হয়। স্বৰ্গৰ মালিক নিশ্চয় ভগৱান ভগৱতীয়ে হ'ল। ব্ৰহ্মততো একো নাই। স্বৰ্গও ইয়াতে, নৰকো

ইয়াতে হয়। স্বৰ্গ-নৰক দুয়োখন একেবাৰে পৃথক। মনুষ্যৰ বুদ্ধি একেবাৰে তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে, একোৱে বুজি নাপায়। সত্যযুগ লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিছে, কলিযুগৰ বাবে কয় 40 হাজাৰ বছৰ বাকী আছে, একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতাই আমাক হেভেনলৈ লৈ যাবৰ কাৰণে এনেকুৱা গুণৱান কৰি তোলে। মুখ্য চিন্তা এইটোৱে হোৱা উচিত যে আমি কেনেকৈ সত্যোপ্ৰধান হওঁ? পিতাই কৈছে – মামেকম্ (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। চলা-ফুৰা, কাম-কাজ কৰিও বুদ্ধিত যাতে এইটো স্মৃতি থাকে। প্ৰেমিক-প্ৰমিকায়ো কৰ্মতো কৰে নহয় জানো। ভক্তিতো কৰ্ম কৰে। বুদ্ধিত তেওঁৰ স্মৃতি থাকে। স্মৰণ কৰিবৰ কাৰণে মালা জপে। পিতায়ো বাৰে বাৰে কয় - মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে তেন্তে আকৌ স্মৰণ কাক কৰিব? পিতাই বুজায় - তোমালোক কিমান নাস্তিক হৈ গ'লা। পিতাকেই নাজানা। এনেকৈ কোৱাও যে অ' গড ফাদাৰ। কিন্তু তেওঁ কোন, সেই বিষয়ে অলপো নাজানা। আত্মাই কয় - অ' গড ফাদাৰ। কিন্তু আত্মা কি, আত্মা বেলেগ, তেওঁক কোৱা হয় পৰম আত্মা অৰ্থাৎ ছুপ্ৰিম (সৰ্বোচ্চ), উচ্চতকৈ উচ্চ ছুপ্ৰিম চ'ল পৰম আত্মা। এজনো মনুষ্য নাই যাৰ নিজ আত্মাৰ জ্ঞান আছে। মই আত্মা হওঁ, এয়া শৰীৰ। দুটা বস্তু নহয় জানো। এই শৰীৰ পাঁচ তন্ত্ৰেৰে গঠিত। আত্মাতো এটা অবিনাশী বিন্দু। আত্মা কি বস্তুৰে তৈয়াৰী হ'ব। ইমান সূক্ষ্ম বিন্দু, সাধু-সন্ত আদি কোনেও নাজানে। এওঁতো (ব্ৰহ্মা বাবাই) বহুত গুৰুৰ শৰণ ল'লে, কিন্তু কোনেও এইটো নুশুনালে যে আত্মা কি? পৰমপিতা পৰমাত্মা কি? এনেকুৱা নহয় যে কেৱল পৰমাত্মাকহে নাজানে। আত্মাকো নাজানে। আত্মাক জানিলে পৰমাত্মাকো তৎক্ষণাত জানিব। সন্তানে নিজক জানিলে আৰু পিতাকক নাজানিলে তেন্তে কেনেকৈ চলিব পাৰিব? তোমালোকেতো এতিয়া জানা যে আত্মা কি? ক'ত থাকে? ডাক্তৰসকলেও ইমানখিনি বুজি পায় - আত্মা সূক্ষ্ম হয়, এই দুচকুৰে দেখা পোৱা নাযায় আকৌ কাঁচৰে বন্ধ কৰিলে কেনেকৈ দেখিব পাৰিব? জগতত তোমালোকৰ দৰে জ্ঞান কাৰো নাই। তোমালোকে জানা যে আত্মা বিন্দু, পৰমাত্মাও বিন্দু। বাকী আমি আত্মাসকল পতিতৰ পৰা পাৱন, পাৱনৰ পৰা পতিত হওঁ। তাততো পতিত আত্মা নাথাকে, তাৰ পৰা সকলো পাৱন হৈ আহে, পাচত পতিত হৈ যায়। পুনৰ পিতা আহি পাৱন কৰি তোলে, এইটো অতি সহজ কথা। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকলে ৪৪ৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰি এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গৈছোঁ। আমিযেই ৪৪ জন্ম লওঁ। এজনৰ কথাতো নহয়। পিতাই কয় - মই এওঁক (ব্ৰহ্মাক) বুজাওঁ, তোমালোকে শুনা। মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছোঁ, এওঁক শুনাওঁ। তোমালোকেও শুনি লোৱা। এইখন হৈছে ৰথ। গতিকে বাবাই বুজাইছে - নাম ৰখা উচিত গেট ৱে টু হেভেন (স্বৰ্গৰ দ্বাৰ)। কিন্তু এই ক্ষেত্ৰতো বুজাবলগীয়া হয় যে সত্যযুগত যি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল সেইটো এতিয়া প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। কোনেও নাজানে। খ্ৰীষ্টানসকলো প্ৰথমে সত্যোপ্ৰধান আছিল, আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ তমোপ্ৰধান হয়। বৃক্ষও নিশ্চয় পুৰণি হয়। এয়া ভেৰাইটী (বিভিন্ন) ধৰ্মৰ বৃক্ষ। বৃক্ষৰ হিচাপত বাকী সকলোবোৰ ধৰ্মৰ লোক পাচত আহে। এইখন ড্ৰামা পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত। এনেকুৱা নহয় যে কাৰোবাৰ সত্য যুগলৈ অহাৰ পাল পৰিব। নহয়, এয়াতো অনাদি খেল ৰচি থোৱা আছে। সত্যযুগত এটাই আদি সনাতন প্ৰাচীন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি স্বৰ্গলৈ গৈ আছোঁ। আত্মাই কয় - আমি তমোপ্ৰধান, তেন্তে ঘৰলৈ কেনেকৈ যাম, স্বৰ্গলৈ কেনেকৈ যাম? তাৰ বাবে পিতাই সত্যোপ্ৰধান হোৱাৰ যুক্তিও (উপায়ো) শুনাইছে। পিতাই কয় - মোকেই পতিত- পাৱন বুলি কয়। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিবা। ভগৱানুবাচ লিখা আছে। এইটোও সকলোৱে কৈ থাকে - ক্ৰাইষ্টৰ (যীশুখ্ৰীষ্টৰ) ইমান বছৰ আগতে ভাৰত হেভেন আছিল। কিন্তু কেনেকৈ হ'ল আকৌ ক'লৈ গ'ল এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকেতো যথা ৰীতি জানা। আগতে জানো এই কথাবোৰ জানিছিল। জগতত এইটো কোনেও নাজানে যে আত্মাহে ভাল বা বেয়া হয়। সকলো আত্মাই সন্তান হয়। পিতাক স্মৰণ কৰে। পিতা সকলোৰে প্ৰেমিক, বাকী সকলো প্ৰেমিকা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে সেই প্ৰেমিকৰ আগমন হৈছে। অতি মৰমৰ প্ৰেমিক। নহ'লেনো তেওঁক সকলোৱে কিয় স্মৰণ কৰে? এনেকুৱা কোনো মনুষ্য নাই যাৰ মুখত পৰমাত্মাৰ নাম উচ্চাৰিত নহয়। কেৱল নাজানে। তোমালোকে জানা যে আত্মা অশৰীৰী হয়। আত্মাসকলৰো পূজা নহয় জানো। আমি যি পূজা আছিলোঁ, সেইসকলেই আকৌ নিজৰ আত্মাকে পূজিবলৈ ল'লোঁ। হ'ব পাৰে আগৰ জন্মত ব্ৰাহ্মণ কুলত জন্ম লৈছা। শ্ৰীনাথক ভোগ আগবঢ়ায়, পূজাৰী সকলেহে খায়। এয়া সকলো হৈছে ভক্তি মৰ্গ।

তোমালোক সন্তানসকলে বুজাব লাগে - স্বৰ্গৰ দ্বাৰ খোলোঁতাজন হৈছে পিতা। কিন্তু খুলিব কেনেকৈ, কেনেকৈ বুজাব? ভগৱানুবাচ হয় গতিকে নিশ্চয় শৰীৰৰ দ্বাৰা ক'ব নহয় জানো। আত্মাইহে শৰীৰৰ দ্বাৰা কয়, শুনে। এই বাবাই বিশদভাৱে শুনায়। বীজ আৰু বৃক্ষ। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এইজোপা নতুন বৃক্ষ। লাহে লাহে আকৌ বৃদ্ধি হয়। তোমালোকৰ এই নতুন বৃক্ষজোপাত বহুত পোকেও ধৰে কিয়নো এই নতুন বৃক্ষজোপা বৰ মিঠা। মিঠা বৃক্ষতহে পোক আদি কিবা কিবা লাগে আকৌ ঔষধ দিয়া হয়। পিতায়ো মনমনাভৱৰ বহুত ভাল ঔষধ দিছে। মনমনাভৱ নোহোৱা বাবে

পোকে থাই পেলায়। পোকে ধৰা বস্তু কি কামত আহিব। সেয়াতো পেলাই দিয়া হয়। ক'ত উচ্চ পদ, ক'ত নিম্ন পদ। পাৰ্থক্যতো আছে নহয় জানো। মৰমৰ সন্তানসকলক বুজাই থাকে বহুত মিঠা (মধুৰ) হ'ব। কাৰো সৈতে লুণীয়া পানী নহ'ব (কাজিয়া-পেচাল নকৰিব), ক্ষীৰখণ্ড হোৱা (মিলা-প্ৰীতিৰে থকা) উচিত। তাত সিংহ আৰু ছাগলীও ক্ষীৰখণ্ড হৈ থাকে। গতিকে সন্তানসকলো ক্ষীৰখণ্ড হৈ থাকিব লাগে। কিন্তু যদি কাৰোবাৰ ভাগ্যতেই নাই তেন্তে পুৰুষাৰ্থ কি কৰিব! অকৃতকাৰ্য হৈ যায়। শিক্ষকেতো ভাগ্য শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিবৰ কাৰণে পঢ়ায়। শিক্ষকেতো সকলোকে পঢ়ায়। পাৰ্থক্যও তোমালোকে দেখিবলৈ পোৱা। ষ্টুডেণ্টে শ্ৰেণীত জানিব পাৰে, কোনগৰাকী কোনটো বিষয়ত পাকৈত। ইয়াতো তেনেকুৱা। স্থূল সেৱাৰো চাবজেক্টতো আছে নহয় জানো। যেনেকৈ ৰন্ধনশালৰ সেৱা আছে, বহুতে সুখ পায়, সকলোৱে কিমান স্মৰণ কৰে। এইটোতো ঠিকেই, এইটো চাবজেক্টৰ পৰাও নম্বৰ পোৱা যায়। কিন্তু পাছ উইথ অনাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হ'বলৈ হ'লে কেৱল এটা চাবজেক্টতে নহয়, সকলো চাবজেক্টত সম্পূৰ্ণ মনোযোগ দিব লাগিব। গুৱানো লাগে, চলনো এনেকুৱা হোৱা উচিত, দৈৱীগুণো লাগে। এটেনশ্বন (মনোযোগ) দিয়াতো ভাল। ৰন্ধনশালৰ ওচৰলৈ কোনোবা আহিলে যাতে কয় - মনমনাভৱ। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যাব। পিতাক স্মৰণ কৰি অন্যকো পৰিচয় দি থাকে। গুৱান আৰু যোগৰ আৱশ্যক। বহুত ইজি (সহজ)। মুখ্য কথাই হৈছে এইটো। অন্ধৰ লাখুটি হ'ব লাগে। প্ৰদৰ্শনীলৈ যিকোনো লোককে লৈ যোৱা, বলক আমি আপোনাক স্বৰ্গৰ গেট দেখুৱাম। এয়া নৰক, সেয়া স্বৰ্গ। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা, পবিত্ৰ হোৱা তেতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাব। মনমনাভৱ। হুবহু তোমালোকক গীতা শুনায়ে সেইবাবে বাবাই চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰাইছে - গীতাৰ ভগৱান কোন? স্বৰ্গৰ গেট কোনে খোলে? শিৱবাবাই খোলে। কৃষ্ণই সেই গেটেৰে পাৰ হৈ যায় আকৌ নাম ৰাখি দিলে কৃষ্ণ। মুখ্য চিত্ৰ হৈছেই দুখন। বাকীবোৰ হৈছে বিস্তাৰ। সন্তানসকল বহুত মিঠা (মধুৰ) হ'ব লাগে, স্নেহেৰে বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে। মন, বচন, কৰ্মৰে সকলোকে সুখ দিব লাগে। চোৱা ৰন্ধনশালত সেৱা কৰোঁতাসকলে সকলোকে আনন্দিত কৰে গতিকে তেওঁলোকৰ বাবে উপহাৰো লৈ আহে। এইটোও চাবজেক্ট নহয় জানো। আহি উপহাৰ দিয়ে, তেওঁ কয় মই আপোনাৰ পৰা কিয় ল'ম, তেতিয়া আপুনি স্মৃতিলৈ আহি থাকিব। শিৱবাবাৰ ভঁৰালৰ পৰা পালে তেতিয়া মোৰ শিৱবাবাৰ স্মৃতি আহি থাকিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) নিজৰ উচ্চ ভাগ্য গঢ়িবৰ কাৰণে পৰস্পৰ বহুত ক্ষীৰখণ্ড হৈ (অতি মিলা প্ৰীতিৰে), মিঠা (মধুৰ) হৈ চলিব লাগে, কেতিয়াও লুণীয়া পানী (পৰস্পৰ হাই-কাজিয়া কৰিব) নালাগে। সকলো চাবজেক্টত (বিষয়ত) সম্পূৰ্ণ মনোযোগ দিব লাগে।

(2) সংগতিৰ কাৰণে পিতাৰ যি শ্ৰেষ্ঠ মত পাইছা সেইমতে চলিব লাগে আৰু সকলোকে শ্ৰেষ্ঠ মতহে শুনাব লাগে। স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে।

বৰদান: শুদ্ধ সংকল্পৰ শক্তিৰ ষ্টেকেৰে (জমা পুঁজিৰে) মনৰ সেৱাৰ সহজ অনুভৱী হোৱা
অন্তৰ্মুখী হৈ শুদ্ধ সংকল্পৰ শক্তিৰ ষ্টেক (পুঁজি) জমা কৰা। এই শুদ্ধ সংকল্পৰ শক্তিয়ে সহজে নিজৰ ব্যৰ্থ সংকল্পক সমাপ্ত কৰি দিব আৰু আনকো শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ স্বৰূপেৰে পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰিব।
শুদ্ধ সংকল্পৰ ষ্টেক জমা কৰিবৰ বাবে মূৰুলীৰ প্ৰতিটো পইন্ট (মূল কথা) শুনাৰ লগতে শক্তিৰ ৰূপত প্ৰত্যেক সময়তে কাৰ্যত ব্যৱহাৰ কৰা। যিমানে শুদ্ধ সংকল্পৰ শক্তিৰ ষ্টেক জমা হ'ব সিমানে মনৰ সেৱাৰ সহজ অনুভৱী হৈ গৈ থাকিব।

শ্লোগান: মনৰ পৰা সদাকালৰ বাবে ঈৰ্ষা-দ্বেষক বিদায় দিয়া তেতিয়া বিজয় প্ৰাপ্ত হ'ব।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!